

Sygn. akt IV CSK 7/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku S.M.
przy uczestnictwie J.P., M.R. i A.M.
o podział majątku i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania J.P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca J.P. powołała się we wniesionej skardze kasacyjnej na jej oczywistą zasadność, podnosząc, że zaskarżone postanowienie jest dla niej rażąco niesprawiedliwe, ponieważ sąd niewłaściwie ocenił jej pracę w gospodarstwie oraz opiekę nad rodzicami, uznając, że nie zostały one udowodnione. Wskazała również, że sąd dokonał podziału działki, która jako siedliskowa i objęta produkcją rolną, nie powinna podlegać podziałowi.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika jej podstawy *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany

charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by była ona - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie wskazała przede wszystkim we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania żadnego konkretnego przepisu prawa, który miałby zostać naruszony zaskarżonym orzeczeniem, a tym bardziej naruszony w taki sposób, aby uzasadniało to uznanie skargi za oczywiście uzasadnioną. Podkreślenia wymaga, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) oraz podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) są konstrukcyjnie odrębnymi elementami skargi kasacyjnej, służącymi odmiennym celom, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania – bada treść stosownego wniosku i jego uzasadnienie, nie zaś podstawy kasacyjne. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych racji mających przemawiać za rozpoznaniem skargi kasacyjnej, skoro nie powołała ich strona skarżąca we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.).

Do odmiennych wniosków, w kontekście brzmienia art. 211 i n. k.c., nie mogło skłaniać twierdzenie, że uczestniczka prowadzi na podzielonej działce produkcję rolną, skoro według ustaleń Sądu Okręgowego, wiążących Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., produkcja ta sprowadzała się do uprawy przydomowego ogródka. Ponadto, zarówno ze sposobu ujęcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i wskazania w zarzutach kasacyjnych naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., wynikało, że złożona skarga zmierzała do podważenia oceny dowodów i ustaleń faktycznych

dokonanych przez Sądy *meriti*, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

ał